

Maruša Prapótnik & Kaja Ravnak

MRAČNA SKRIVNOST NAŠE ŠOLE

Kaja Ravnak & Maruša Prapótnik

MRAČNA SKRIVNOST NAŠE ŠOLE

Maruša Prapótnik & Kaja Ravnak
MRAČNA SKRIVNOST NAŠE ŠOLE

Izdajatelj: Založba Cerdonis, d. o. o., Slovenj Gradec,
za založbo mag. Andrej Golob

Urednik: Blaž Prapótnik

Spremna beseda: Maja Furman

Lektorirala: Urška Stani, prof.

Grafična produkcija: Epigraf

50 izvodov, I. natis

Leto 2011

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-32

RAVNAK, Kaja

Mračna skrivnost naše šole / Kaja Ravnak & Maruša Prapótnik ;
[spremna beseda Maja Furman]. - Slovenj Gradec : Cerdonis, 2011

ISBN 978-961-6244-42-8

1. Prapótnik, Maruša
257428992

Posvetilo

*To knjigo posvečava naši šoli, v kateri preživiva veliko časa
in kjer vsak dan doživiva nepozaben dan.
Tebi pa želiva prijetno branje!*

Kaja in Maruša

Nekje, daleč v notranjosti neke šole, je smrtno
tišino presekala zvok. Slišati je bilo kot brnenje ...

1.

»Na dvorišču naše šole je bilo hrupno, saj se je tam zbirala mularija 3. triade. Učenci so z glasnim truščem odpirali svoje omarice. Napočil je čas pouka. Zamudniki so hiteli skozi vrata garderobe in v mislih prežvekovali že davno izrabljene izgovore. Zehalci 7. b-razreda so imeli na urniku ŠVZ. Učila jih je učiteljica Klara. Punce so hitele v svojo garderobo, fantje pa v svojo.«

»Kaj misliš, bi to vsaj približno zadostovalo za začetek šolskega spisa?« sem obupano vprašala Niko. Z odgovorom »Jp« ni bila videti prepričana. No, pa saj je vseeno. »Grega, čez dve minuti bo zvonilo!« sem ji zaklicala. Izničili sva se v telovadnico. Danes smo igrale košarko. Tina, ki je sovražila šport, se je ob tej naznanitvi namrdnila. A kaj moreš, proti košarki ni nobenega zdravila. Morala je v igro. Zaradi učiteljičine dobre volje smo lahko prostovoljno izbrale skupino, zato smo se razporedile z zadovoljnimi nasmeški: jaz in Nika ter Tina, Tamara in Karin z učiteljico, ki je veljala za tri, proti Dvojnim – Anji, Tinkari, Sari, Manji, Maši ter Nini. Ko je pristopila Veronika, so se obotavljale. Nove sošolke Aje še niso sprejele medse, zato so jo volile kot rezervo. Začetek igre je bil obetaven za Dvojne afne, vendar pa je bil izid v prvem polčasu 7 : 5 za nas, saj je Tamara zadela prosti met. Tako smo tudi zmagale.

Naše nasprotnice so igrišče zapustile izredno ne-

zadovoljne. Iz ljubosumja so nas kritizirale, če so le mogle. Ko se je kazalec na uri končno premaknil na 8.45, sem si oddahnila. Tako se je vlekla še naslednja ura zehoslovja (SLJ) pri učiteljici Pepelki (nad vse je ljubila pravlјice ter bila podobna našminkani kravi). »Končno, malica!« se je razveselil požrešni Tobias. Tedaj pa me je preblisnila zastrašujoča misel: »Pri matki (MAT) sprašuje!! Jooo, pa glih tista 'pame-tnjakovička'! Žnabla z napako!« sem v mislih stokala. Za vsaj zasilno pomirjenost sem si prigovarjala: »No, samo še štiri ure: oglušavanje (GVZ) pri prfoksi Sraki, fiziološka ura (GOS) z učiteljem mr. Beanom oz. gospodom Fižolčkom in (RU)!! Close your ears!! pri razredničarki Kukavici. Šele potem napoči groza.«

Ko so minile še te štiri ure, je končno po dolgem času pozvonil zvonec, ki je naznanil konec pouka. Imela sem največjo srečo do zdaj: ni me vprašala MAT! »Zdaj imava priložnost,« je vzkliknila moja najboljša prijateljica Nika. V bistvu je tudi moja edina prijateljica, če zraven ne štejem domišljavih obrazov iz klike BE-jevcev, v kateri sem 'kao' tudi jaz. Odgovorila sem ji z meglenim: »Ja!« Brezbrižno sva odtavali do zastarelih stopnic, kar je bilo kar težko, saj sva morali imeti oči na izjemno visokih pecljih. Najprej so se po njih sprehodili Nikini copati. Ko sem se še jaz prepričala, da niso nobene oči uprte vame, sem se odpravila tudi sama. »Leja, imaš špango?« mi je šepnila. »Ja, niti robčka nisem pozabila. Pa imaš ti svetilko?« sem sredi svoje nemirnosti še uspela reči. »Mmmhmm.« To naj bi pomenilo: »Ja.«

Ker so bila skrivno-skrivnostna vrata tudi danes zaklenjena, sva se odločili, da greva nazaj po teh peklenskih stopnicah. Vse stvari sva pospravili v svoja šolska nahrbtnika in se začeli spuščati. V tistem trenutku se je izza vogala prikazala Pepelka. Hodila je zavita v skrivnostno tišino, da niso njene 10-centimetske pete povzročale niti najtišjega šuma. Z grozo sva ugotovili, da je namenjena ravno tja, k tistim vratom. Nisva imeli izbire, zato sva ostali tam in se stisnili ob debelo, plesnivo steno. Objeti sva se skrili za naloženo kramo. Tako sva v grozi čepeli in upali, da naju učiteljica ne bo našla, saj sva vedeli, da lahko zaradi tega dobiva najstrožji ukor. Ko sva pokukali izza starega računalja, na katerem kar ni manjkalo pajčevin in njihovih lastnikov, sva otrpnili od groze, saj sva v tistem hipu spoznali grozljivo resnico: Pepelka je izginjala za vrati.

Komaj sva si upali dihati. Bili sva prepričani, da je že dovolj daleč, zato sva se splazili za njo. Takrat pa je po stopnicah prišla Ela, učenka 7. c-razreda. Bila je vsa bleda in prestrašena. Na srečo naju ni opazila. Stopila je skozi vrata in jih za sabo tudi zaklenila. Oh, koliko sumljivih oseb! Tudi naša šola ni tako nedolžna. Končno sva se lahko odtihotapili stran. Proč. Daleč od vseh strahov. Stekli sva na drugo stran hodnika. Izza vogala so prišle Dvojne afne z vsem možnim nakitom, navešenim na sebi. Zavile so na stopnice in verjetno odšle skozi vrata.

Zaslišali so se težki koraki. Koraki, podobni slonovim. To je bila lahko le naša nova ravnateljica Zoja

Mušiček (mi smo jo poimenovali Muš(n)ica Mošnjiček, ker je bila res strupena in nadležna, pa tudi cvenka ji ni manjkalo). Ko je prikorakala z dvignjeno glavo ter zavihanim nosom na njej, mi je začela Nika na dolgo in široko razlagati o novi knjigi v knjižnici. Kakor hitro je bilo mogoče, sva se odpravili domov. Stanovali sva v isti ulici, zato sva imeli družbo vse do doma.

2.

Ko se je Nika približala ograji, ki je obdajala hišo, kjer je živela s svojo družino, je zagledala celo četo klike Hipijev. Vanjo naj bi bila včlanjena tudi ona. Poslala mi je kisel pogled in mi dala vedeti, da zdaj nisem ravno najbolj zaželena. Odšla sem naprej po pločniku, mimo dveh, treh hiš in tako prišla domov. Smuknila sem v svojo sobo. Okno sem rahlo priprla in izginila za plastjo zavese. Kljub mojemu zvestemu prisluškovanju sem ujela le zadnje besede: »Nika, vrgli smo te iz klike!« Njej pa ni bilo niti najmanj žal. Prav nasprotno: še vesela je bila. »Uff, jutri se bom tudi jaz izpisala iz svoje klike Bejevcev,« sem bežno pomislila. Mami me je poklicala na večerjo. Ko sem vase spravila vso hrano, sem se kar odvlekla do svojega kraljestva razmetanih zvezkov, saj sem se še komaj držala na nogah. Pod oknom sem opazila Niko. Iz odej sem izvozlala nekakšno lestev in jo vrgla k prijateljičinim nogam. Kot mačka je splezala po njej v mojo sobo. »Opolnoči pred šolo. S seboj prinesi žepno svetilko in rokavice. Pa dobro se obleci,« mi je še naročila, potem pa že izginila v sončnem zahodu.

Kmalu zatem je v mojo sobo vstopila mama. Zlezla sem v posteljo in zaprla oči. Moja finta je uspela. Mami je ugasnila luč in odšla. Nastavila sem si budilko. Nisem si mogla kaj, da ne bi zaspala. Sredi noči pa me je zbudil hrup. Preden sem se zavedla, da je to moja budilka, sem skoraj skočila iz kože! Oblekla sem

si najudobnejšo trenerko in majico, puli, pa še tri tople puloverje, za konec pa še bundo. V nahrbtnik sem stlačila vse potrebno. »Za vsak primer,« sem pomislila. »Bi bilo pametno vzeti še kakšno rezervno jopico. Pa tudi termoflis ne bi bil odveč. Bo že prav prišlo.« Ko sem si obula še mehke športne copate, sem bila končno pripravljena za na pot. Po prstih sem se izmuznila iz hiše, še prej pa iz previdnosti, saj nikoli ne veš, kdaj bo kdo kaj posumil, v postelji iz blazin oblikovala spečo obliko svojega telesa. Prav ponosna sem bila nase.

Po petminutnem teku v mračni senci uličnih svetilk sem se vsa zadihana znašla pred šolo. Za mano je počila vejica. Zdrznila sem se in se strahoma ozrla. A ko sem opazila, da je to povzročila le uboga pobegla mačka, sem se vsaj za silo pomirila. Z mehкими koleno in mravljinci po hrbtu sem stopila do vrat šole. Za čuda so bila odprta. To je lahko pomenilo le, da je Nika že tu. Odrinila sem jih in vstopila v tiho garderobo.

Slišala sem le šumenje vetra, ko se je kar naenkrat od daleč zaslišal prediren krik. Srh me je oblil po cellem telesu. In še en klic! Prepoznala sem glas. Bila je Nika!!! Z dvojno hitrostjo sem stekla k njej. Bila je v kontrolni sobi. Smukala se je pri glavnem stikalu za kamere. »Nika, kaj pa delaš?« sem jo vprašala »Tišje!« »Hotela sem izključiti kamere, pa sem na eni opazila tole.« Poglej!« me je Nika povabila h kameri. Pogledala sem in – jooj – videla učiteljico Pepelko, celo klico Dvojnih afen in Elo. Za njimi pa je koraka-

la neznana oseba. Zadirčno jih je priganjala naprej. Z Niko sva pobegnili iz sobe in pri tem pozabili izključiti kamere.

Na hodniku pa sva se zaleteli v premraženo Elo. Še hitreje sva pospešili in končno zapustili poslopje šole.

Nika je odšla v svojo hišo skozi okno, kjer si je prej spletla lestev iz vrvi, jaz pa sem vstopila v hišo skozi vrata in pazila, da ne bi povzročila hrupa. Zaspali sva, ura na cerkvenem zvoniku pa se je kmalu oglasila s šestimi udarci.

Vrglo me je pokonci. V naglici sem se oblekla, umila ter počakala Niko pred njeno hišo. Skupaj sva odšli v šolo. Na poti sva srečali Dvojne afne. Bile so nekam zaskrbljene. V šoli je bil pravi direndaj. Hišnik in ravnateljica Muš(n)ica sta stala na parkirišču in opazovala, kako se učenec z motorjem pelje po šolskem dvorišču. Za njim je sedela Ela. Kar naenkrat pa sta se zvrnila in ni ju bilo več na spregled. Z Niko sva opazovali prizor. Izginila sta v zemljo. Skupaj z ravnateljico sva pritekli na kraj dogodka. Zagledale smo motor znamke Yamaha, na njem pa je sedel 'nihče'. Muš(n)ica je odletela poklicat policijo. Midve pa sva odšli k pouku, saj je bila ura 7.55. Odhiteli sva v angleščino štiri.

Za katedrom je že stala naša dobra stara razredničarka (v tem primeru Slovarček). Ko je zazvonil zvonec, smo začeli s poukom. Po značilnem pregledu naloge smo prešli na spraševanje. Vprašala je Niko in mene. Obema je angleščina šla dobro, zato sva dobili

pet. Sledilo je pisanje v zvezek. Tokrat smo v razpredelnico vnesli glagole. Glagole vseh vrst. Uff, koliko dela. Dodelila nam je domačo nalogo. Zazvonil je zvonec in kot ovce smo se vsuli iz razreda.

Na vrsti je bila ura tehnike pri učitelju Tit+u. Zaposlili smo se v delovnem zvezku. Aha, malica. Potem gremo na zdravniški pregled. Oblekli smo se in postavili v vrsto. Odšli smo v zdravstveni dom. Sprejel nas je doktor Vrtačnik. Po trije smo odšli v ordinacijo in čez dve uri smo bili gotovi. Šli smo nazaj v šolo. Ko sva hoteli (od)iti na kosilo, naju je ustavila ravnateljica. Povabila naju je v svojo pisarno. »Upam, da ne zaradi kamere,« me je spreletelo. Tam sva se udobno namestili in ravnateljica nama je povedala, da morava danes ob petih popoldne na policijsko postajo, kot priči skrivnostnega izginotja dveh učencev. Odpravili sva se na kosilo. Danes so bili na jedilniku ričet in kolački. Na pladenj sva si postavili ustrezen pribor ter hrano. Sedli sva za mizo in se polglasno pogovarjali. Zmenili sva se, da greva potem k vratom. Pospravili sva za sabo in odšli. Povzpeli sva se po stopnicah.

3.

Obstali sva kot vkopani. Vrata so bila odprta. Nika je imela s seboj svoj prenosni telefon in začela je snemati. Kamera na njenem telefonu je lahko snemala največ eno uro. Postavila ga je na manj vidno mesto. Zdaj sva imeli obe trening jazz baleta. Ko sva prišli v dvorano, naju je presenetilo obvestilo:

Obvestilo!

*Danes otpade pouk baleta, zaradi odsotnosti učitelja.
Hvala za razmevanje.*

Učitelj baleta

Mirčo safić

Najbolj naju je presenetilo to, da je učitelj pri pisanju naredil toliko pravopisnih napak. Verjetno se mu je nekam zelo mudilo. Nika je to v hipu povezala s primerom. Rekla je: »Leja, kaj pa, če ima tudi učitelj prste vmes? Je kakšna povezava med njim in izginitjem Ele in Timija (tako je bilo ime učencu na motorju)?« je vprašala Nika. »To bo to!!!« sem odgovorila. Pa nič zato, da ni baleta. Odločili sva se, da bova odprli okno in spustili noter malo svežega zraka. Ko sem hotela to storiti, sem zagledala znana vrata, pred njimi pa so stale Pepelka in Dvojne afne. Odstranile so se v ta čuden prostor. V hipu sva zdrveli tja. Obstali sva: od vsega procesa sva videli le, kako Pepelka zaklepa čudežna vrata. Kar izbuljili sva oči, ko je odšla po

stopnicah. Tudi medve sva se odpravili. Zasledovali sva jo še košček poti, ko je kar nenadoma zavila v podirajoče se poslopje. Sledili sva ji na varnostni razdalji. V skrivni abecedi sva se dogovorili, kako bi jo presenetili. »Zakaj se tako čudno obnašate in se potikate tu naokoli?!« sva jo nahrulili.

Ko se je obrnila, sva ostrmeli. Niti malo ni bila presenečena. Kar naju je še bolj šokiralo, pa je bilo to, da to sploh ni bila Pepelka. Kot da bi naju pričakovala. Zašibila so se nama kolena, a kljub temu sva oddirjali. Od pripetljaja sem se skoraj onesvestila. Mimogrede, sva skočili še na policijsko postajo, kjer sva poročali o jutranjem dogodku. Guma na podplatih čevljev se mi je že skoraj izrabila, ko sem z Niko prispela v Cvetlično ulico. Spet sva se morali odlepiti. Doma sem šla naravnost v posteljo.

Naslednji dan sva po pouku zopet zastražili vrata. Nato pa sem se spomnila: »Včeraj si tukaj pozabila telefon. Kamera je snemala še nadaljnjih 45 minut. Poglejva, kaj je posnela!« Ob tem stavku je Nika našpičila ušesa. »Moj telefon je v moji torbi. Včeraj sem ga pospravila.« je mirne duše izustila Nika.

»Kaj!?! S temi podatki sami ne moreva nič! Zdaj se iz tega ne bo nič izcimilo. Vsako minuto sem se znovala navduševala nad posnetkom, ki še ni bil in torej tudi nikoli ne bo posnet.« »Vsakršna sled je zabrisana,« sem razočarano ugotovila. Nikogar od sumljivih

čudakov ni bilo blizu, zato sva se odpravili mimo tistih vrat, noter. Za danes sva načrtovali podvig: snemanje skritega prostora. Med navešenim klošjem sva zagledali drobno puhasto kepico. Nika, velika ljubiteljica živali, je seveda takoj pomislila, da bi otroškega mladiča polha (ženskega spola) odnesla domov. Celo imena se je že domislila: Mimi! Zelo ljubko. Zdaj bo najprej treba poskrbeti za to malčico. »Mami tako ali tako ne bi opazila. Saj je le nedolžni polh!« je pomirjeno pomislila.

4.

Naslednji dan, v petek torej, je prva ura čopičovanja (LVZ) mirno potekala pri profesorju Čopiču, druga ura fiziofije (NAR) pri Šolskemu strahu (naš strahovito grozljivi podravnatelj), nato pa je nastopila malica. Ko smo pojedli, nam je o dinozavrih začela težiti Dinozaurora pri uri dinozavrskega poučevanja (ZGO), potem, četrto uro namreč, pa smo spet zehali pri zehoslovju.

Danes je bila Pepelka drugačna. Kot vedno naj bi na začetku ure brali, vendar danes nismo. Vedno smo imeli samo zaradi nje kup domačih nalog, a danes ne. A čudila sem se pri naslednji uri. Pri turističnem jezikovanju Arabcev (TJA) je razredničarka oznanila, da nas čaka zadnje uro, zadnji petek pred 'čarovniškimi' oziroma 'krompirjevimi' počitnicami, presenečenje. To naj bi bilo zdaj-zdaj, po odmoru. Spakirali smo se v šolsko avlo, kjer je bilo največ prostora, in se (ne) udobno namestili na umazanih, mrzlih tleh, le na učitelje in učiteljice so čakali mehki stoli. »Au, moja uboga gospa rit se mi je že čisto sploščila. Da ne bo na koncu pristala na Dunaju, v McDonaldsu kot dunajski zrezek!« se je Vanja slinasto izrazila. Kot nalašč je na tej šoli smeh 'kao' prepovedan, a ravno zato se je Nika začela hihitati. Vsi učitelji so si jo ogledovali s pogledom, ki je zaznamoval buldoga. Najstrožji pogled ji je po e-mailu električnih oči poslala Pepelka. Točno ta našminkana krava!!! To je napovedalo najhujšo krivi-

co. Po slovesnem uvodu je na tako imenovani oder stopil čarovnik, ki je bil hkrati tudi hipnotizer. Ime mu je bilo Hipoteza. Midve z Niko pa sva si bili takoj istih misli: poimenovali sva ga Happy hippo. »Oh, kakšno presenečenje!« so s ponarejenim navdušenjem vzdihovale Dvojne afne, ki so se hotele prikupiti razredničarki. Zavila sem z očmi za 90°.

Hipoteza je nagovoril zdolgočaseno publiko: »Cenjene gledalke in spoštovani gledalci, ups, spoštovane gledalke in cenjeni gledalci! Da pa današnji dan ne bo tako pust, vabim na oder prostovoljca, ki bo izginil.« Kvišku je švignila Frankova roka. Že od nekdanj so ga navduševali beli zajčki iz čarovniških klobukov. A vzrok za alarm v moji pameti je bila Ela. Očitno je bilo, da ji ni do tega, a kljub vsemu je odločno stegovala roko v zrak. »Le kdaj se je pojavila,« sem se spraševala, »če pa se je v zemljo vdrla.« Tudi večno sramežljiva Tina me je načudila. Bila je tiha in vase zaprta deklica. Redoljubnost je bila njen najljubši hobi. Družila se je sama s sabo, z nikomer torej. Pogovarjala pa se je le s tišino.

In tako se je Hipoteza odločil za Franka. Preden se je Francoz (tako namreč imenujemo Franka) skobacal na noge in nato še priguncal do čarovnika, se je ta razkoračil: »No, zdaj boš izginil!« Tedaj pa je na prizorišče pricvilila majhna svetla stvarca. Prihulila se je k tlom in nas roteče opazovala z živahnimi rjavimi očmi. Šele tedaj sem jo prepoznala: Saj to je Mimi!!!

Ko je opazila Niko, je priracala do nje ter se pri-

vila k njenim kavbojkam. Nika je zardela in tako kot jaz ni vedela, kaj zdaj. Če bi jo spravila v torbo, bi se izdala. In če bi se izdala, bi dobila 12 opominov in še 3 ukore povrh. To se ne sme zgoditi! Pepelka ne bo nikoli izvedela!! Nadvse dramatična ravnateljica je seveda naključno morala to ne spregledati!

Stopila je na prvi stol, ki ga je zagledala, in na vse grlo zatulila: »Odstrani se! Ti podgana nadležna! Policija, gasilci! Rešilci!« Od vsega razburjenja je še omedlela. Odpeljali so jo v bolnišnico. Hmm ...

»Ej, po mojem bi prej spadala v norišnico,« se je ponorčevala Nika. Čudno, mehka Mimi se ji gnusi, ko pa ta Zoja, mrha nevšečna, cmoka pri gofljanju, je vse v najlepšem redu.

»Kar prav ji naj bo!« sem slišala zavpiti nekoga iz med množice in tudi sama pri sebi tako sklenila. Ošinila sem Pepelko z očmi, ko je tako postavala tam. Ni bilo videti, da bi kaj naklepala, ampak videz lahko vara. Le kako naj ji zaupam?!

Še vedno je sumljiva.

5.

Hipoteza je z neko drugo učiteljico izmenjal par besed, nato pa, kot sem načrtovala, spet prigrdrnjaj na 'oder' in ponovno začel: »Frank, izginil boš! In to dobesedno. Takoj se pojavi tukaj!!« »Zahtevam!« je še dodal. »In to takoj!«

»Nič od nič!« sem mukoma privlekla do prijateljičinih ušes, ko se je skrivaj trudila spraviti Mimi v torbo. In res: čez čas se je pred čarovnikom znašel še nekoliko zaspan Frank. Pomel si je oči in kar se da prikupno čveknil: »No?!« Hipotezova ogorčenost je minila. Na glavo si je poveznil klobuk in si zamrmral v brk: »Mrngavunda ... Zofentimbi!!« Pri tem je ves čas zamahoval z rokami proti fantu. Ta pa se je le smehljal v pristrčni milini. Ampak, ko je Happy hippo zaklical: »Malo bitje, smešni stvor. Zdaj izginil boš, pozor!«, je naredilo »Pk,« in Franka že ni bilo več. »Oooh!« so se zaslišali glasovi. Prihajali so večinoma od Dvojnih afen.

»Kakšno navdušenje!« sem med zavijanjem z očmi plesnivo pomislila. »Ha-ha,« sem se spačila.

»Skratka, zdaj je za naslednji proces, ki se imenuje 'Pričaranje Franka', potreben še en prostovoljec. Naj bi bil moj pomočnik. Kdo bi rad o(d)čaral Franka?« je bil z blebetanjem radodaren Hipoteza. V bistvu je tale 'čarovniček' kar na pravi poti do simpatičnosti.

Roke so dvigali eni in isti, zato se je moral zadovoljiti kar s to manjšino. Tokrat je izbral Tino. Z mi-

mogledočim pogledom je ošvrknila čarovnika, potem pa se prispotikala do prostorčka, kjer je še pred nekaj trenutki prostovoljno izginil Frank.

»Dvakrat potrkaj po tej škatli in reci: Stvor smešni, bitje malo. Kam, le kam si sebe dalo?« ji je naročil. Tina je to izvedla nekako takole: najprej je s tresočo roko dvakrat potrkala po določeni škatli, potem pa izljecljavo zdrdrala 'urok'.

Naenkrat se me je lotil prehlad. Kdo ve, kje sem ga staknila. V petih minutah sem osmrknila kar deset robčkov. »In zdaj se bo prikazal Frank!« se je širokoustil Hipoteza. – Ko je privzdignil rjuho z velike škatle, se na njej ni prikazal Frank. Še manj, kot to: prikazal se je navaden neviden zrak. Z Niko sva se začudeno spogledali. To je že novo dejstvo, da na naši šoli ne teče vse kot po maslu. Opazila sem Pepelkin izraz na obrazu. Delovala je zaskrbljeno. Kaj pa veš ...

Hipoteza je ponovno poskusil. Ko je ponovil tisti usodni stavek, je nad nami visela zelo napeta napekost. Skoraj si nismo upali dihati. Nismo smeli zmotiti čarovnika sredi 'uroka'. Bolj, kot je poskušal, manj mu je uspeval nadzor nad vsem. Po čelu mu je tekel slap potu. Postajal je bolj in bolj zaskrbljen, s tem pa Pepelka bolj in bolj zadovoljna. Vsekakor je vse prej, kot nedolžna.

Predstava pa še ni končana. Happy hippo je trem učencem iz prve vrste razdelil karte. Vsakemu je dal eno tako, da sam ni vedel oziroma videl, kakšna je. Potem je poskušal ugotoviti znak na karti. Seveda je kot po navadi ugotovil vse, pa saj je vendar čarovnik!

Pri naslednji 'čarovniji' pa mu je na pomoč priskočila – kdo drug kot – Pepelka! Učencem je začela pobirati najrazličnejše predmete. »Kar lepo po vrsti,« se je vražje prikazovalo v njenih hudobnosti željnih očeh. Nika si je za vsak primer zapisovala: »Denarnica, anorak, nit, Enka (to je družabna igra), slika.« Pepelka se je ozrla, nato pa nadaljevala. »Parfum, rolka (mini rolka, s katero se dandanes igračkajo šestošolci), voščilnica ...«

Na koncu sva si z Niko ogledali svoje delo. In res. Če začetne črke povežeš skupaj, se sporočilo glasi: Danes prva predaja ob enajstih. Pogledi naj bi očitno pomenili presledke. Ura je 11.30! Od enajstih je vendar že pol ure! Da sva zamudili prvo predajo?! V ušesih mi je zadonel prijateljičin glas: »Skrivna vrata, dvigalo. Zdaj!« Čez približno tri sekunde je vsa publika, razen naju, zaploskala. Ucvrli sva jo do dvigala. Zelo sva se prestrašili, saj je iz njega izstopil hišnik glasbene šole. Nam ne dovoli, da bi uporabljali prevozno sredstvo te vrste, sam pa kar šviga gor in dol z njim. Zardela sem in se zmedla. Nikina roka je prijela rokav moje jopice in me potegnila za sabo. V kotu, za vogalom hodnika, v katerem je dvigalo, sva odslišali še zadnje korake te osmojene osebe.

6.

Pritisnila sem na zarjavel, razmajan in sploh cvileč gumb in dvigalo je prihrumelo iz zevajoče luknje. Smuknili sva noter in pritisnila sem na gumb z oznako 3. Kot vsaka velika šola, je tudi naša imela tri nadstropja. V pritličju so bile garderobe, v 1. nadstropju avla, zbornica in športna dvorana, v 2. nadstropju učilnice in kabineti, v 3. pa knjižnica, jedilnica in pa tista čudna, prečudna vrata, seveda. Nad vsem pa v 4. nadstropju še preostanek glasbene šole. S polžjo hitrostjo se je vse skupaj začelo premikati. A potem se je zgodilo: dvigalo se je ustavilo. Tako sva z njim vred (dvigalom, seveda) obtičali sredi drugega nadstropja v zadušljivi notranjosti le-tega. Že tako soparen zrak je zapolnjeval smrdljiv smrad, ki je spominjal na kajenje. Preplavila me je mešanica občutkov: jeza in obup, neke v ozadju pa me je mučila slaba vest. Zresnila sem se: »Ne, ne smeva pritisniti na gumb za zvonec. Če naju hišnik dobi v pest, naju splošči v palačinki! Ne moreva samo stati tu, kot lipova bogova, in čakati na svetega Petra.« sem premišljevala »Ampak kljub temu! Kljub temu se lahko rešiva iz te najgostejše kaše le tako. A naj?« sem pomoč iskala pri Niki. Nemo je prikimala. Skoraj sem se že dotaknila gumba za zvonec, ko sem sredi obilice drugih gumbov zagledala majhen sivo-črn gumbek. Moj prst je odseval v njem. Zamislila sem se. »Saj to je kamera!« se je zaslišala moja ugotovitev. To je Niko tako presenetilo, da je za

spremembo umaknila pogled s stropa, kjer je prav tako odkrila nekaj zanimivega. »Kaj?! Kje je kakšna kamera? A je z lune padla? Ti ali tvoja kamera?« se mi je začudeno posmehnila prijateljica. »Ne, tu je ta mini kamera in ves čas naju snema,« sem jo zavrnila in pri tem pokazala na gumb – kamero. »Ko bova že mirno zunaj, morava takoj v klet, kjer je hišnik ali kdorkoli že, ki naju opazuje.«

Nika me je opozorila na njena opažanja: »Poglej, tukaj so zareze. Očitno je tukaj speljano nekaj takega kot skrivni podzemni hodnik.« »Aaah?!« sem pravzaprav zmrznila in pozabila zapreti usta »Ja, kaj pa potem še čakaš, gremo!«

Skočila mi je na ramena in se napenjala, da bi lahko odprla vratca. Z zanimanjem so moje oči radovedno poškilile na neskončno dolg hodnik. Vzpeli sva se. Bilo je tako mračno, da sva videli le kakšen meter pred sabo. Tako sva blodili v praznini tesnobno-hladnega rova. Saj res, bil je rov, kajti po kakšnih desetih minutah hoje sva se morali plaziti po kolenih. Naenkrat pa se je od nekod prikazala senca. Senca, temne postave, ki je švignila mimo. Nemo sva strmeli v to prikazen. Končno sva se zbrali in nadaljevali pot.

Čez čas se je razleglo: »Auuu,« ko se je Nika zaletela v zid. »Tukaj se rov očitno konča. Nazaj bova morali,« mi je potožila. »Si prepričana? Morda vodi navzgor,« sem jo bodrila. Žepno svetilko je obrnila kvišku in osvetlila prostor nad seboj. »Hej, to je tista 'shramba', za tistimi vrati! Prepoznala sem gromozansko računalno,« mi je šepetaje povedala. »In gor vodijo

klini, ki so vklesani v steno,« mi je navdušeno poročala med plezanjem. Ko sem se povzpela tudi jaz, sva šli do vrat. Ampak smola pa taka: bila so zaklenjena. Šele po petnajstih minutah neznansko dolgega čakanja je vstopila Ela. Domislila sem se: »Pa zdaj greva!« Z veliko previdnostjo sva se napotili ven. »Morda predstava še ni zaključena,« sem zaslišala Nikino domislenco. »Tja morava peš,« mi je pred očmi zaplesala, ko sem čakala na dvigalo. »Joj, predaja,« sem se nenadoma spomnila, ko sem brskala po spominu. »Verjetno je Pepelka mislila 11.00 zvečer. Bova pa takrat prišli v šolo. Samo ta možnost še obstaja. Iz varnostnih razlogov sva raje šli izven šolskega poslopja, nato pa skozi okno WC-ja spet noter.

»Bli sma na WC-ju, pa kaj!« sem šnofirila po mislih, ko sva se ponovno porazgubili med učence.

7.

Na prizorišču je stala neka šestošolka in vneto kodakala, ostali pa so se ji smejali. »Kaj ji je?« me je za rokav pocukala prijateljica. »Hipnotizirana je,« sem ji med ploskanjem razložila. Opazila sem pismo, ki mi je ležalo na kolenih. Njegova vsebina je bila takšna: »Svoje bradavice na nosu raje vtaknite v sladoleđ, svoja zijala pa lahko prodajate tudi kje drugje.« Pepelka se je hudomušno nasmihala, in že to je bilo dovolj za dokaz, da ima tudi ona nekaj pri tem. Sploh svoj bradavičasti nos.

»Očitno na tej šoli še zdaleč ni zato, da bi nas poučevala slovenščino, temveč zato, da se nenehoma vpleta v skrivne akcije,« sem učenjaško pripomnila, ko sva z Niko razglabljali o pripetljaju. »Zanimivo ... Morda ima prste vmes kakšna tolpa zločinskih zlikovcev ...« je preudarjala. Še vedno sva pregledovali sporočilce, iz za ramen pa so nama kukale Dvojne afne. Pismo sem raje vtaknila v žep. Kmalu za tem, ko je Happy hippo hipnotiziral še učitelja za likovno vzgojo, je bila predstava zaključena. Nagnetli smo se v garderobo, kjer so kraljevale številne omarice.

Po kosilu sva odšli domov – Nika in jaz. »Končno, te težko pričakovane počitnice!« so se slišali vzkliki, ko sva odhajali. Doma sem v naglici opravila domačo nalogo. Zleknila sem se na posteljo in razmišljala o poti, ki me še čaka. Imela sem slab občutek. Kmalu je bila ura 10.00. Starša sta mirno zaspala z mislijo,

da že zdavnaj spim tudi jaz. »Mmm, upam, da nisem česa pozabila. Vrv, španga, prenosni telefon, robčki (za brisanje sledi in prehlada), kreda in pa topla oblačila, seveda. Brezhibno sem stopala po škripajočih stopnicah. Nadela sem si še črno kapo in prav tako temen šal, ki sem si ga zavila prav do nosu. S sončnimi očali bi me kdo še prej opazil. Tako napravljena sem stopala po pločniku ob temačni cesti. Pred vhodom v šolo me je že čakala Nika. Z dvigalom, ki je za čuda že delal, sva prispeli v 3. nadstropje. Tisto z nedelujočim dvigalom je bila past, ki naju je zapeljala z napačne poti. Brezskrbno, a hkrati tudi neslišno sva stopili na hodnik in še naprej do vrat. Se ve, katerih. Po vsej verjetnosti bi morala biti odklenjena. In tako je bilo.

Ko sva vstopili, nama je usta prekrila neznančeva roka. Na obrazu nama je pridržal krpo, prepojeno s snovjo, ki se najbrž imenuje kloroform. Nika je v trenutku padla po tleh, jaz pa sem imela zadelan nos in zato sploh nisem vdihnila. Povrh vsega pa sem si pred nos in usta pomolila robček in tako mi ni bilo nič. V ihti sem zdrvela nazaj v dvigalo. Na Niko še pomisliti nisem utegnila. Skozi okno v pritličju sem opazovala, kako je nepridiprav pred vrata položil nezavestno Niko. Pobrskala sem po nahrbtniku in v roki obdržala steklenico z vodo, ki mi je ostala od jazz baleta. Ko sem čez trenutek spet pogledala, kako je s to stvarjo, neznanca že ni bilo več.

Odhitela sem k prijateljici. Z vso močjo sem jo stresla in polila z vodo, ki sem jo še vedno držala v rokah. Čez približno pet minut se je končno zavedla. Po hitrem postopku sva stali pred to grozljivo stavbo, saj sva spet uporabili dvigalo. Še pomisliti nisem hotela, da je to naša šola.

Na poti domov sem Niko podpirala pri hoji, saj ji je bilo še vedno slabo in kar naprej je tarnala, da jo vse boli. Rekla sem ji: »Sleci majico! To je zelo važno!« Ona pa me je najprej samo debelo pogledala, potem pa me zasula z obtoževanji, kot so: »Kaj?! Pa saj si zmešana! Pod nobenim pogojem! Pa kaj ti je?! Blede se ti!« »Moraš!« sem ostala odločna in nepopustljiva. Brez milosti sem ji prigovarjala in jo na koncu vendarle zmagoslavno prepričala. »Mar se ne bom prehladila tudi jaz?« se je obotavljala. Skrili sva se za grm. Natančno in res brez površnosti sem ji pregledala hrbet. Točno na sredini hrbtenice je imela pritrjeno sledilno napravo. »Še pravočasno sva jo prestregli,« sem olajšano zavzdihnila. »Hej, vsak dan se ob 9.00 dobiva pred šolo. Morava opazovati vsak korak, vsak gib zločincev, bodisi imajo še kakšne načrte,« sva se enoglasno dogovorili.

8.

Zbudili so me topli in sijoči sončni žarki, ki so padali na moje oči. Sobota, sem pomislila. Nika me verjetno že čaka pred šolo. Pohitela sem sto na uro, še zajtrka nisem uspela pojesti. Uf, koliko je že ura! Deset. Zmenili sva se, da se dobiva pred šolo ob pol desetih. Krasno! A kaj, ko pa sem takšna zaspanka. Stopila sem na dvorišče. Pred vhodom me je čakala Nika. Kako nenavadno: še med počitnicami ne zdrži-va brez šole. Pozdravila me je: »Ahoj, te je sonce zvleklo iz postelje, kaj?! Bolj točna pa že ne moreš biti! Pa nič zato. Greva, pridi!« Podvizarili sva se do skrivnostnih vrat. Tam sva počakali eno uro, a ko ni prišel nihče blizu, sva skupaj odšli domov. Ustavili sva se pred Nikino hišo. V sredo imava nastop. A kaj, saj je šele sobota. Jaz bom igrala na marimbo, Nika pa na harfo. Nastopali bova v kulturnem domu. Bova predstavnici naše glasbene šole, čeprav bo tudi nekaj baletk. Po eni uri sem odšla domov. Naredila sem vse obveznosti, nato sem odšla brat. Agatha Christie. To je zakon. Sicer pa so moja najljubša knjižna zbirka Novohlačniki. Seveda poleg Pet prijateljev. Oboje sem prebrala vsaj že petkrat.

Proti večeru se je domov končno vrnil ati. Bil je na službenem potovanju po Ameriki. Prinesel mi je detektivski kovček. Uh, kako mi bo prišel še prav. Po večerji sem odšla spat. Bila sem utrujena in glava se mi je zdela težka kot klada. Potipala sem si čelo.

Saj gorim!!! V sobo je vstopila mama. S seboj je prinesla termometer. 38 stopinj C. Lotila se me je gripa. Prehlad je bil pokazatelj za to. Mami mi je prinesla čaj. Spila sem ga v desetih sekundah. Kakšnih tablet in podobnega 'hokus-pokusa' pa mi ni dala. Bolje je, da telo samo opravi z vročino. Ponoči sem se kar naprej zbujala. Osmrknila sem pet paketov robčkov. Zeblo me je kot ostriženo ovco oziroma oskubljene-ga piščanca. Pokrila sem se s tremi dekami in dve-ma prešitima odejama. Ko sem zjutraj vstala, se mi je tako vrtelo, da sem zlezla kar nazaj pod odeje. Ko pa je mami proti poldnevu spraznila poštni nabiralnik, je našla pisemce, ki se je glasilo takole:

Čim prej okrevaj! Nika

Ampak izgledalo pa je pravzaprav tako:

Čim prej okrevaj!
Nika

»Trije srčki, radenska. Pozor!« sem zavpila, da je mama, ki mi je sesala sobo, skočila pokonci. Skoraj sem pozabila, da v meni še vedno prebivajo Gričniki – tako sem poimenovala griparske bakterije. Mamo sem obdala z izgovori: »Nujno moram pri Niki preve-riti domačo nalogo, ker jo bo matkarca ocenla!« Na srečo je verjela vsemu, kar sem ji natvezila. Urno sem zbežljala po ulici in se ustavila šele pred vra-tih Difraverčevih. Tako se je glasil Nikin priimek. Ko sem vstopila v njihovo večstanovanjsko hišo, se

je po sobi razlegal močan glas, ki je pripadal Nikini mami Luciji: »Nika, obisk imaš!« Na hodnik je pokukala Nikina glava. Odšli sva v njeno sobo. »Kakšna nevarnost?!« sem ji načela živce z vprašanji. »Psst, zapri vrata!« me je umirjeno opozorila Nika. »Zadnjič, ko sem šla v trgovino, saj veš, tisto, kjer si devetošolci kupujejo sladkarije (nasproti šole), sem slišala pogovor Žnabile z napako in gospoda Fižolčka, ki sta odhajala s seminarja. Omenila sta, da Pepelka daje odpoved. Le kdo jo bo nadomestil? Z znakom za nevarnost sem želela, da jo malce zaslišiš,« mi je neozirajoč se na mojo nestrpnost končno pojasnila. »Potrebuješ obrazložitev?« je še v šali dodala, ko sem strmečih oči zijala vanjo. Z namrščenim pogledom sem ji dala vedeti, da ne.

Nika je poklicala mamo in ji pričela razlagati: »Mami z Lejo greva v šolo, ker sem tam pozabila delovni zvezek, Leja pa zvezek za glasbo. Saj veš, ni še bila vprašana.« Njena mama naju je sumljivo gledala, vseeno pa nama je dovolila iti. Nemudoma sva zdirjali po ulici. Ustavili sva se komaj pred šolo. Seveda pa nisva prišli po zvezek in podobno, ampak v izvidnico. Ko sva se vzpenjali po stopnicah, sem imela nek odvečen občutek.

Prišli sva do vrat. Vse se je spremenilo. Računalo, ki je prej stalo na levi strani, je bilo zdaj na desni, pajčevin ni bilo več, vrata pa so bila še bolj spraskana kot po navadi. Malo bolj sem se jim približala, zagledala sem kapljice krvi. Tu se je verjetno zgodil pretep. Kaj sva zamudili!!! Nika je prestrašeno pogle-

dovala skozi majhno lino v zidu. Tako sva poimenovali majceno, majceno okno. Ko sem pogledala skozi, sem se zgrozila. Na dvorišču je stala naša ravnateljica Zoja. Ob njej je stal neznanec, ki ji je grozil s pištolo. Mislim, da ga od nekje poznam, a na žalost ne vem, od kod. To šolsko leto se je spreobrnilo v pravi pekel. Skupaj sva pobegnili domov.

9.

Pri Niki so naju na mizi čakali medenjaki in sadni čaj. Na mah sva vse pojedli. Odšli sva v njeno sobo. Na mizi je ležalo sporočilo:

Nika!

Lino sem peljala v živalski vrt. Pridem čez tri ure.

Rada te imam!

Mami

»Krasno!« je takoj zatem vzkliknila. »Mhmmn, vem!« se je zaslišalo z ulice. Nika se je previdno pritihotapila do okna, ki je bilo še vedno odprto. Z enim očesom je poškilila ven. Pogled je ponesla na grmiček, ki je krasil vrt. Nekaj se je premaknilo. Nika je prestrašeno kriknila. No, zavpila. »Hej, kdo je to?« »Kdo, nekdo?!« sem se začudila. »Tega poznam!« je zavzdihnila. »Ne vem, od kod se ga spomnim. Kakorkoli, v vsakem primeru je nesramen.« Pa ravno takrat sem jo poslušala le z enim ušesom. Ubadala sem se s svojimi mislimi, kot na primer: Zakaj je dala Loti Kodrovec (takšno je Pepelkino pravo ime) odpoved? Kaj se dogaja za skrivno-sumljivimi vrati? Koga sva videli na skrivnem hodniku? Zakaj ta rov sploh obstaja? Kdo je oseba, podobna učiteljici slovenščine? Kaj je počela v napol zrušeni stavbi? Kdo je na Nikin hrbet namestil sledilno napravo? Kdo je napisal grozilno pismo? Je bilo sploh za naju? Zakaj so si ga hotele ogledati

tudi Dvojne afne? Čemu ukana z dvigalom? In sploh: Kaj je narobe s Pepelko in našo šolo? Tako so ostajala vprašanja z nepojasnenimi odgovori, s katerimi sem si razbijala glavo. »Heej,« mi je prijateljica nemirno pomahala pred očmi. »Očitno imava obiskovalca,« mi je poročala. »Neželenega obiskovalca,« sem zinila. Z Niko sva se zarotniško spogledali. Namenili sva se v pritličje. Nekdo je razbijal po vratih, in nisva bili prepričani, ali bodo zdržala. Potem se je (t)istemu osebkcu očitno še prst prilepil na zvonec. Nika me je vprašala: »Mu odpreva?« »Odločitev enoglasno sprejeta,« sem se zlobno nasmehnila. Pohitela sem po hodniku in pokukala skozi kukalo. Zagledala sem mršavega študenta z mastnimi lasmi, ki so se mu svetili v poznem popoldnevu. Zavrtela sem prste, v katerih sem držala ključ. In že v naslednjem hipu je predme skočil nad vse zmeden možicelj in se zadrhl: »Enkratno genialna najnovejša ponudba! Lučke znamke Hladnerberg. Hladno, hrustljava čokolada, oblita z še bolj hrustljivim oblivom s priokusom manga, kivija in kakija ter lešnikov z avokadom, ki imajo okus po papriki. Za nameček pa dobite gratis še čips z okusom šunke in nastavek za prešanje jagod s smetano. Dodati pa morate, seveda, še krompir, ki ga vsebuje palčka lučke. Merci!« Komaj mi je uspelo zajeti sapo. Nika pa je planila: »Imate tudi kakšne bolj zastarele okuse? Na primer čokolado ali vanilijo?« »Pa poglejmo,« je vzkliknil in začel brskati po torbi. »Uh, seveda. Limona in pomaranča.« Vprašujoče naju je pogledal in hlinil radodarnost. Odprla sem usta in izdabila: »Jaz bi limo-

no.« Nika pa je dodala: »No, jaz pa nič. Hvala.« Urno sva ga odslovili. Ko je ta nemarna pojava končno izginila, me je Nika pogledala z gnusom v očeh: »In ti boš to pojedla?!« »No, samo poskusila bom,« sem ji odgovorila. Jezik sem namočila v to svinjarijo. Nato sem uspela izpljuvati: »Bljak! Fuj. Pffh ...« Odbrzela sem v kopalnico in si sprala jezik. Postalo mi je slabo. Lučko sem zalučala v bližnji koš. Čez čas sem bruhala. Nika mi je skuhala kamilični čaj. Jaz sem legla na kavč in – še dobro, da imam tako krasno prijateljico! – poklicala mami.

Kmalu so me pospravili domov. Po hitrem postopku sem se spravila med rjuhe. »Kar dosti informacij za danes,« sem bežno pomislila. Najverjetneje sem zaspala, saj sem oči odprla šele, ko so moja sobo preplavili jutranji sončni žarki. Hipoma sem vstala in z glavo butnila v nizek strop. Nase sem navlekla kavbojke ter si nadela puli. Obula sem si najvišje škornje, ki so mi segali kar do kolen, in si ogrnila plašč. Svoje noge sem usmerila po stopnicah navzdol, mimo kuhinje. »Grem na tekmo,« sem zaklicala v mamino smer, ko je vsa zbegana gledala za mojimi vihravimi koraki. Zavihtela sem se na kolo in odgonila po cesti. Hušknila sem do vznožja šole – v športno dvorano. Tokrat se nisem zlagala mami; res bo tekma. Idealna priložnost za vohljanje. Ko sem srečala Niko, me je vprašala: »Veš, kdo igra?« »Ne vem in me tudi ne zanima!« sem ji zviška zabrusila. »Oprosti no, zanima me, če bo kaj narobe.«

10.

Stopili sva do blagajne in si kupili karte. Že zdaj sem imela nekam čuden občutek. Pridružili sva se gruči gneče pri vходу in vneto iskali proste sedeže. Potem sva zasedli dva stola v zadnji vrsti. Hecno, pa ravno tu se najlepše vidi. Levo od mene je sedel nek moški, ki je zaudarjal po čebuli. Ta vonj mi je bil kljub neznosnemu smradu znan. Publika oziroma gledalci so vsebovali tudi našega podravnatelja.

Zoja je pri padcu, ko je omedlela, prestala lažji pretres možganov, zato je še ni nazaj. Če malo bolje pomislim, bi se ji mogli možgani že zdavnaj vsaj malce premešati. Dvorana se je napolnila in vse skupaj se je začelo. Na sredino telovadnice je prišel Fery Yordow (ameriški priseljenec, ali bolje rečeno naš američanski podravnatelj) in se odkašljal: »Kkhhm, khn. Spoštovani navzoči! Najprej vse lepo, najlepše pozdravljam!« »Kot že veste, se bodo danes na tekmi v košarki pomerile Divje mačke,« pokazal je na zastopnice naše šole. »In pa Izzivalne tigrice,« s prstom je obšel gostje. Ob tem 'imenu' sva se z Niko zasmeli malo preveč, saj naju je kasneje zaradi tega bolel trebuh.

»Prisrčna vam hvala, da ste se povabilu odzvali v tako veliki količini. Denar, ki smo ga zbrali s prodajanjem vstopnic, bo namenjen za nove, najnovejše blazine v naši najnovejši, prečudoviti, prekrasni telovadnici,« je nadaljeval. »Hvala! Besedo prepuščam ... ee, ekm ... no, to je bilo vse.«

Tako sem bila živčna, da ni od mojih nohtov ostalo skoraj nič. Zdaj se je tekma zares začela. »Aha, 8 : 0, ja ... uff, 14 : 1, ne, 14 : 2, joj ...« Tako je naše število točk raslo, medtem ko so se gostje trudile, da bi zadele koš. Po vsem piskanju in vriskanju me je začela boleti glava, pa je bilo čez eno uro vseeno konec.

»Nič nenavadnega se ni zgodilo,« sem zehaje prišepnila prijateljici, ko sva že hoteli oditi. Ampak, to sem rekla malo prehitro, saj se je tisti trenutek na prizorišču pojavila dvojnica Pepelke. S prstom (kazalcem) je kazala na naju in vpila kot razjarjen bik, ki mu pred očmi mahajo z rdečo cunjo: »Ti, ti, ti!!« Z očmi sem se preselila eno vrsto nižje. Da, kazala je nanj – na odvratnega moškega. Človeček je postal nemiren, zato je odnorel s tribune. Med njima se je vnel prepir, čez čas pa pretep. Udeleženci so zbežali iz dvorane, midve pa tudi.

Odločili sva se, da greva domov, in tako sva tudi storili. Na mizi me je že čakalo kosilo: pogreta porova juha (+ poper), pražen krompir in dunajski zrezek. Po kratkotrajnem premišljevanju sem ugotovila, da mami že cele 'krompirjeve' počitnice kuha krompirjeve jedi. Spomnila pa sem se še nekaj: jutri se začne šola! Le kdo bo nadomeščal Pepelko?

11.

Sprehodila sem se do dnevne sobe, kjer je v kotu sameval naš star, zaprašen računalnik. Moja starša namreč nista dala kaj veliko na modo, če pa bi si omislila prenosnik, bi še jaz prej doktorirala. Ampak, saj je vseeno. Stisnila sem na gumb, in potem ... nič. Postopek sem ponovila. »Le kaj je s tem?!« sem jezno zavpila. In končno! Čez 5 minut se je osvetlil ekran. Kliknila sem na ikono za internet in v okvirček, ki se je pojavil, vpisala spletno stran naše šole. Odprla sem zavihek: ZADNJE NOVICE.

Moje oči so počasi drsele po ekranu in čez nekaj časa sem se ustavila. Bila sem zadovoljna. Tisto, kar sem domnevala, se je izkazalo za pravilno. Zaprla sem stran, na kateri je pisalo: Naslednji teden bo učiteljica slovenščine, Loti Kodrovec, nadomeščal Rahelino Gvoon. Šla sem spat. Ko sva z Niko naslednje jutro stopili v učilnico slovenščine, je tam že stal Pepelkin 'nadomestek'. To je bil rahlo zavaljen, čokat možak. Takoj sem ga prepoznala, ker je zelo izstopal njegov velikanski nos. Razočaral nas je s pretresljivo novico: »Ha! Nadaljnje 3-urno predavanje literature boste poslušali z velikimi ušesi. Aha, m! Seveda, seveda mi je, hjam, no ...«

»Seveda mu je čarovnica začarala nos v krompir!« sem držeč se za nos zašepetala Niki. Malo je manjkalo, pa bi se na ves glas nasmejala. »Seveda mi je ime Rahelino Gvoon,« je nosljivo nadaljeval 'učitelj'.

»Rahelinko, debelinko!« se je zaslišalo iz ozadja. »Ha, ha!« sem kašljavo pripomnila. »In, ah-a, ja ... Hm! ... Odpadli pa sta vam uri športne vzgoje in gospodinjstva. Khm(a)m.«

»Njemu bo pa kmalu odpadel nos,« me je prešinilo. »Hej, videti oziroma slišati je bil malce zmeden,« mi je sporočila Nika. »Prav imaš!« sem ji pritrdila. »Zelo sumljivo!«

Po končanem pouku sva naleteli na hišnika, ki nama je zatežil: »No, no, punc, ko se že takole obnavljata, pa mi lahko pomagata znositi medeninaste kipce v avlo za jutrišnjo razstavo. Saj vesta, tista prireditelji!« Dvoglasno sva rekli: »No prav, lahko.« Ko sva opravili še to dodatno delo, sva se odpravili proti domu. Ta dan se ni zgodilo nič posebnega, razen Rahelinka, seveda. In že je bilo jutri. Aja, v šoli smo imeli neko prireditev. Juhu, ni pouka! Prišel je župan in ostali 'nepomembneži' in vse skupaj se je začelo. Najprej smo imeli predvajo, ki ji strokovno rečemo generalka. Ravnateljici Zoji pa se je zdelo, da so kipci še vseeno premalo zloščeni. In seveda si lahko mislite, koga je zaposlila, ja, seveda, Niko, mene, zraven pa je poklicala še dva para rok, ki sta pripadala Aji in Manji. Skupaj smo začele polirati.

Kar naenkrat pa sem se nečesa domislila. Spomnila sem se velike zamenjave zlatih kipcev izpred enega leta. No, da vam malo obnovim dogodek, ki mi ga je zaupal oče: Pred enim letom so iz Narodnega muzeja Ljubljana sporočili na policijsko postajo, kjer dela moj oče, da so kipci, ki jih hranijo v muzeju, v resnici

ponaredki. To je odkril neki kustos, ki je pregledoval, v kakšnem stanju so. Zdeli so se mu nekam drugačni kot po navadi. Dal jih je preiskati in odkrili so, da niso iz zlata, ampak iz medenine. O tem so pisali tudi v časopisih. Sicer ne vem, kako sem prišla do te povezavo, verjetno sem se je spomnila takrat, ko je naš hišnik omenil, da so kipci medeninasti. Svojo ugotovitev sem zaupala ostalim in strinjale so se z mano, mislile pa so, da je najpametneje, da pokličem svojega očeta in njegove sodelavce. To sem tudi storila.

Ko so se kipci bleščeče bleščali in je bila ravnateljica končno zadovoljna z našim delom, je bila ura že pet popoldne. V avlo so začeli prihajati prvi obiskovalci, med njimi sem prepoznala očeta in njegove sodelavce, ki so radovedno opazovali kipce. Oče je pristopil k meni in rekel: »Leja, hvala, da si me poklicala in obvestila. Mislim, da je tvoja ugotovitev pravilna. Mi se že leto in pol ukvarjamo s tem primerom, pa ga nismo razrešili. Tako, da hvala vam, punce!« se nam je zahvalil. Vse smo ga veselo pogledale, saj so policiisti z našo pomočjo odkrili prvo sled. Zdaj je treba le še ugotoviti, kdo je kriv za zamenjavo kipcev in kje se trenutno nahaja. Z Niko sva sklenili, da bova še enkrat odšli do skrivnih vrat in poiskali kakšen namig. To bova storili kar med predstavo, da naju nihče ne bo motil. Z dvigalom sva se odpeljali do četrtega nadstropja, kjer so se nahajala vrata. Nika je pogledala, če so odprta. Bila so!!! Sprehodili sva se čez goro prahu in prispeli do kontrolne sobe. Na notranji strani vrat je počival ključ.

12.

Vstopili sva in se razgledali. Za vsak primer sva se zaklenili v sobo, da naju ne bi kdo presenetil. Zagnali sva kamere in vklopili še računalnik, ki je stal zraven. Nika je vanj vstavila prazen CD, jaz pa sem pregledala posnetke današnjega dne.

Najprej sem začela pri zadnjem nadstropju, nato pa sem nadaljevala do kleti. »Za danes ne bo nič!« sem rekla Niki. »Ne, čakaj malo, tu se pogovarjata hišnik in Kukavica! Nika, daj zvok glasneje!!!« sem polna pričakovanja zavpila prijateljici. Obe sva napeto poslušali. Čez pet minut pa sva skupaj rešili celotno uganko. Prepričani sva, da te bo presenetila!

KRIVCI: Kukavica (vodja bande), hišnik (njegov hobi: kiparjenje), Fery Yordow in Hipoteza (hipnotiziral je Pepelko, Elo, Timija in Franka)

NJIHOVA UMAZANA DEJANJA:

Zamenjava zlatih kipcev;

Skrivališče pravih kipcev v kleti naše šole;

Namestitev sledilne naprave na Nikin hrbet;

Hipnotiziranje Pepelke, Ele, Timija in Franka;

Podtaknitev limonine lučke meni (na policijski postaji so kasneje ugotovili, da je tisti študent, ki mi je prodal lučko z mamili, v resnici Fery Yordow; ko sem lučko vrgla v koš pri Niki doma, jo je Nika pobrala in jo pospravila v zamrzovalnik, kasneje pa jo je pokaza-

la mojemu očetu).

Kipce je banda čez en teden želela prodati Rusiji, tako da smo jih prestregli še ravno pravi čas.

Kukavico, hišnika, Feryja Yordowa in Hipotezo pa so aretirali.

13.

Od te dogodivščine je minilo že pol leta in z Niko (+ njeno in mojo družino) sva na križarjenju po Turčiji. Uživava na celi črti. Najboljše od vsega pa je, da so te štirinajstdnevne počitnice zastonj! (To je namreč nagrada za pomoč pri razrešitvi uganke.) Z Niko upava, da bova še kdaj doživeli kaj podobnega, saj se nikoli ne ve, kdaj kakšna nedolžna ladja pod svojo palubo skriva diamant angleške kraljice ...

Spremna beseda

BRR, KO TE OBLIJE KURJA POLT

Takole bom zapisala ... Avtorici sta nam v posvetilu pričujejo knjige zaželeli prijetno branje ... Pa je to skoraj nemogoče – prebiranje njune mračne šolske skrivnosti je s r h l j i v o! In vznemirljivo! Zelo! Doživeto in prepričljivo!

Med branjem Marušinega in Kajinega teksta me je nenehno prevevalo čudenje, da sta osnovnošolki sposobni tako izčiščenega, tekočega, berljivega jezika ... Njuna poetika, ki enakomerno in prepričljivo vzdržuje dramatičnost pripovedi, je zelo »odrasla«, da ne zapišem celo zrela. Na najstniško roko opozarja zgolj sleng, ki pričara avtohtonost mladostniškega miljeja.

Njuno telegrafsko rezanje scen se pred bralcem odvija kot kak resnično napet in srhljiv film. Kot bi sledili drsenju filmske kamere. Avtorici nam v navidezno nedolžnem šolskem okolju rišeta dramatične in napete momente. V žanrski mešanici fantazijskega romana, kriminalke in detektivke, nam na nekaterih mestih obljubljata, da se bo glavna junakinja zdaj zdaj prebudila in si bomo končno lahko oddahnili ob spoznanju, da je vse skupaj samo sanjala. A temu ni tako. Dekleti sta neizprosni in šele čisto na zadnji strani romana nas odrešita s čudovitim, pozitivnim razpletom, da sta vendarle uspeli razkrinkati kriminalno navezo. Čestitam protagonistkama romana za njun izostren detektivski nos!

Še posebej pa čestitam Kaji in Maruši, da sta znali ustvariti tako kvaliteten literarni izdelek. Čeprav nisem ljubiteljica tovrstne literarne zvrstnosti, pa bi z največjim veseljem vzela v roke besedila izpod peresa teh ustvarjalnih in nadarjenih osnovnošolk! Bosta rekli, da si želim preveč?

Maja Furman

CERDONIS: Matevž Cerdonis iz Slovenj Gradca, srednjeveški Matthaëus Cerdonis de Windischgretz, je prvi dokumentirani tiskar iz slovenskih krajev. Študiral je na Dunaju, postal *baccalaureus* in *magister* ter predaval na univerzi. V letih od 1482 do 1487 je imel svojo tiskarno v Padovi kot zadnji samostojni tiskar inkunabul. Izdal je okrog 60 poljudnoznanstvenih knjig, predvsem za potrebe tamkajšnje univerze, med njimi nekaj izrazito humanističnih. Cerdonis je tiskal le z eno vrsto črk – z malo gotico – in namesto listov paginiral polovične tiskovne pole. Narodna in univerzitetna knjižnica v Ljubljani hrani nekaj njegovih originalnih tiskov iz let 1483 in 1486.

Nekje, daleč v notranjosti neke šole, je smrtno
tišino presekala zvok. Slišati je bilo kot brnenje ...

... Kaj se dogaja za skrivno-sumljivimi vrati? Koga sva
videli na skrivnem hodniku? Zakaj ta rov sploh obstaja?
Kdo je oseba, podobna učiteljici slovenščine? Kaj je počela
v napol zrušeni stavbi? Kdo je na Nikin hrbet namestil
sledilno napravo? Kdo je napisal grozilno pismo? Je bilo
sploh za naju? Zakaj so si ga hotele ogledati tudi Dvojne
afne? Čemu ukana z dvigalom? In sploh: Kaj je narobe
s Pepelko in našo šolo? Tako so ostajala vprašanja z
nepojasnjenimi odgovori, s katerimi sem si razbijala glavo.

ISBN 978-961-6244-42-8

9 789616 244428

CENA 10 €